

Åge Aleksandersen & Mikael Wiehe

14. februar 2008 · Florø Samfunnshus

08-Kommer-Age-Wiehe

Frå arkivet

Åge Aleksandersen & Mikael Wiehe

Fra slutten av januar til nærmere påske neste år skal to av Skandinavias fremste låtskrivere og soloartister ut på veien og gjøre 25 konserter sammen. Torsdag 14 februar blir til akustisk konserter i kinosalen på Flora Samfunnshus som eneste stopp i Sogn og Fjordane..

Svenske Mikael Wiehe (61), er kjent for samarbeidet med Björn Afzelius og Hoola Bandoola Band. Åge Aleksandersen (58) trenger ingen presentasjon i Florø.

"Etter å ha kjent hverandre siden 80-tallet og vært hverandres største fan i mange år, fallt det naturlig å gjøre noe i lag." " Vi er på samme alder, vi gjør det samme, og er begge sterkt inspirert av mennesker som Leonard Cohen og Bob Dylan. Åge har dessuten et engasjement som jeg liker veldig godt, sier Wiehe.

Nå får jeg virkelig anledning til å gjøre noe annet. De fem siste årene har det blitt mye reising med Sambandet, men nå får jeg vist frem mine akustiske sider som jeg alltid har hatt med meg. Det er vesentlig å få lov til å gjøre nettopp det som låtskriver, sier Åge Aleksandersen.

Konsertlokalene på turneen ser ut til å bli noe mindre enn vanlig i hvert fall for Åges del. Og med «kun» gitarer og deres egne stemmer på scenen, blir det spennende å se hvordan responsen fra det svensk-norske publikummet blir. Jeg følger det enkle prinsipp at jeg spiller for dem som kommer, men selvsagt håper man alltid på fulle hus. Konsertene denne gangen blir mer intime enn vanlig, ja, helt annerledes enn en rockekonsert. Det blir som om to gamle kompisar kommer innom og hilser på, sier Aleksandersen.

Egne låter og cover Med 30 år på baken som låtskrivere hver, har Wiehe og Aleksandersen et rikholdig arkiv å komponere en settliste ut av. I tillegg kan de også gjøre coverversjoner. Vi kommer til å spille de vakreste, mest populære og aktuelle sangene våre, sier Wiehe, som er svært engasjert i politikk og samfunn generelt. Jeg kommer nok til å spille Bob Dylans «Master of war» på svensk, sier han. Er det noen låter du helt sikkert vil spille, Åge? Ja, blant annet «Lys og varme», «Eldorado», «Va de du Jesus», og «Dains me dæ». Men om Mikael skal synge Dylan på svensk, så vil jeg synge Dylan på norsk, sier Åge Aleksandersen halvveis på ert til sin svenske partne Linker for dere som vil se og høre mer Se video fra Adresseavisa. Les: "En duo vi har ventet på" Mikel Wiehe,s heimeside

Florø Samfunnshus Torsdag 14. februar 2008 Julepresang til de som har alt?..... For akkurat no skjer det vi håpet på når Åge fikk med Mikael Wiehe på noen av Sambandets sommerkonserter: Nå skal de opptre sammen. Fra januar til påske. Ikke bytte på scenen og ta hver sine innslag, men spille sammen. Sammen dele sitt beste med hverandre og oss andre. Den skandinaviske, musikalske samtidsskatten besøker oss.

Akkurat no. De har ofte fått samme fornavn, Selveste. For livet etter 30 år som soloartister har vist to tvillingsjeler som har fortjent og fått det meste av heder. Fordi de aldri står stille på samme plass. To modne herrer som på samme tid tok på rutat-skjorta, pågangsmot og mytji tjo og hei for å skape sin egen musikkultur. Begge ble de største på hver sin side av kjølen. Skjønt ingen tenkte ta den veien. Åge skulle bli idrettstjerne mens Mikael forlot en stor fot for tradjazz. Begge ble hentet av mannen Åge skulle kalle rottefangeren, mens Mikael slo fast Dom trodde han trollade, det e det som är hans trick. Begge ble rammet av Bob Dylan.

De har delt ferden som dekksgut, linedanser og 3.klasses passasjer, men likevel. Mikael var alltid kortklipt, alltid voksen, alltid alvorlig og med blazer. En mann som hadde brune, og ikke S-posen med sko. Åge hadde det lengste håret og var ellevill, ballstyrig, livlig og leiken. Som soloartister har blåøyd og brunøyd ikke alltid levd kjent og kjær, trygt og godt og lite komplisert. Det ble langt igjen til Royal Albert Hall og levva livet. Men som perler skapes av friksjon, gir motstand også næring for den som kan styre etter sitt eget öde.

En sammenhengende tur mellom Norge, mitt Norge, Folkhemmet, Rio de Janeiro, Hemmingwayland og vem kan man lita på, har gitt næring til sanger som nå bringer to generasjoner lys og varme og følelsen av sitt hjärtas fågel. Sanger som fortsatt kommer i samme tempo som før, med ord som fortsatt kan provosere. Selv om ateisten Wiehe nå har to sanger i den svenske salmeboken og agnostiker Aleksandersen er fast innslag i både lærerutdanninga og kirka.

Begge har de siste årene gitt oss noe av sitt beste og likevel tatt seg tid til spesielle prosjekter. Åges Dan Andersson-samling Snöharpan og Mikael's samarbeid med Totta Näslund om Dylan på svensk var tenkt som smale utgivelser, mest laget for egen skyld. Men også det ble bedre enn de fleste og straks til nye bestselgere.

Etter 30 år som soloartister er det duket for et gyldent øyeblikk, ett kort sekund, ett pendelslag. En duo det vil bli hvisket lenge om. Da Mikael ble med på noen av Åges konserter i sommer, kom den store store skildnaden og det ble för varje dag lite klarare: Det finns en sång som alla hör, en sång som lockar och förför. Og nå er tiden moden.

Hitparade er kanskje ikke det første ordet vi forbinder med de to, men det er nettopp det det er. En invitasjon til den sangboka vi alle har, men aldri har sett. Rød løper for et samspill som setter seg fast i minnebarken. For begge kan ikke tenke seg noen som er bedre til å fremføre sine egne sanger enn den andre. Gjensidig beundring og bagasje fra den samme ferden, gir en forestilling med respekt, ømhet og kjærlighet. For når året tar til med Åge og Mikael i tospann, er en ting sikkert: Akkurat no er det godt å bo i Norges land.

Jeg har jo spilt i Florø sånn cirka 164 ganger, sa Åge fra scenen. Den milde overdrivelsen til tross dette var en kveld det vil bli snakket om lenge. Også blant dem som har sett det meste av alt det strålende trønderen tidligere har prestert i kystbyen. 16.02.2008 Av Tom Gjelsvik

Foto: Linda Bruvik, Firdaposten Det intime formatet kledde den fullsatte kinosalen i Samfunnshuset perfekt. Dette var to timer i avdempet selskap med to gamle bekjente som har bygget karrieren ute blant publikum og på landeveien. Velbalansert lyd, strippet lysbruk og konsertstart på minuttet var settingen. De 400 blir traktert med en miks av litt mindre kjent stoff, gamle og nyere hits, godt timede historier og et utilslørt politisk budskap som aldri levner tvil om at de har store deler av sin ideologi intakt.

Sterkt samspill På scenen har de delt rollene og sangene broderlig. Noe gjør de likevel sammen det meste hver for seg. Alt er nært, nakent og ekte. Wiehe er den verbale formidleren, med en scenisk ro det er sjelden å se. Hans tallrike anekdoter er av høy klasse enten det er humor eller politikk i bunn. Aleksandersen gliser og inspireres - og nyter helt åpenlyst at det er bekvemt med en likeverdig makker å dele scene og kommunikasjon med. I farten kan det knapt huskes å ha sett en mer avslappet og slagferdig Åge i Florø.

Noen av sangene hans vokser også enormt takket være innpakningen de spilles i. Skin sola blir til den ultimate forsoningssangen for alle forhold med grums i mens Va det du Jesus får et preg og en inderlighet som er skreddersøm i februarnatten.

Mikale Wiehe har åpenbart en rekke tilhørere i salen med full oversikt fra Hoola Bandoola Band og frem til i dag. Et usedvanlig lydhørt publikum lyster alle duoens vink - og jubler høyt over eksempelvis hans En sång til Motet, Titanic og Som en duva. Et fantastisk publikum, er skåningens oppsummering i garderoben.

Tett på Før kvelden slutter kommer det flere overraskelser; etter lang og stående applaus takker Åge uvanlig åpenhertig - for all støtte han alltid har hatt i Florø generelt og hos Dag Magne Knapstad spesielt. Siste sang ut blir overraskende nok Rudolf Nilsens lille perle Jeg hadde tenkt. Det hele ender i foajeen der en spesialutgitt CD selger i bøtter og spann og signeres av begge artistene. Mikael Wiehe viser underveis i

konserterne at gamle radikalere kjenner alle kapitalistiske knep og kjører en forhåndsannonsering som kunne fått plass i enhver lærebok om direct marketing. Det er morsomt og briljant utført.

Å møte sitt publikum på en meters avstand etter konsertene har aldri vært Åges greie. For mange er det første gang de opplever ham på helt nært hold og selv om stuntet neppe gjentas med det første - er det et både uventet og verdig punktum.

14.02.08: Aleksandersen og Wiehe langt mer enn bare en konsert; to vägmän kom, spilte - og vant folket.

OM ÅGE ALEKSANDERSEN & MIKAEL WIEHE

Begge ga først ut fem album med henholdsvis Hoola Bandoola Band og Prudence. Det var den tida at skulle de si noe, så skulle de si det på engelsk. Hoola Bandoolas engelske debut kom ikke lenger enn til prøvepressing. Siden stoppet de den matchen og sto på svensk, mens Åge brukte noe lenger tid på å utbasunerte æ e trønder æ. Begge startet samtidig, siktet mot fjellet og erobret hver eneste dal, begge lagde de fleste låtene i hvert sitt band. Åge avsluttet Prudence med å synge No skal åran brennes, no skal bruket opp på land på samme tid som Mikael startet solokarrieren med sakte legger båten ut fra land.

08-Age-Wiehe-duo-Omtale

HEILE ARKIVET
Skann QR-koden for Rockeklubben sitt permanente nettarkiv.
rockeklubben.no/arkivet

Kjelde: Florø Rockeklubb sitt originale nettarkiv. Samansett av fleire originale artiklar. Kjelde-ID: 146, 149, 150.